

Decameronul

Spectacolul de teatru este ca o țesătură. Mai mult sau mai puțin densă, mai mult sau mai puțin fină, mai mult sau mai puțin colorată, țesătura tinde, cu trecerea vremii, să se uzeze, să se rărească, să se decoloreze, pierzându-și astfel însușirile pentru care, cândva, am apreciat-o. Spectacolul de teatru, alcătuit cu ambiție durabilă, este însă, și el, supus nu o dată unor destrămări, deteriorări, detensionări pe care trecerea timpului, uzura, presiunile interioare sau exterioare le exercită asupra sa. Decorul și costumele se mai decolorează, balamalele încep să scârțâie, mătășurile își pierd din gingășie, iar actorii din entuziasm, totul pare să se încarce de praf și de cuvinte inutile. Unele spectacole se „patinează”, altele se desfac din încheieturi sau agonizează placid.

Dar există și spectacole care înfruntă cu simplitate calmă și hotărâtă asaltul devastator al timpului. Ele își păstrează prospețimea, îndeosebi cea lăuntrică, așa cum se întâmplă întotdeauna cu operele (sau iubirile) autentice.

Un sentiment de trăinicie și plenitudine am simțit revăzând, la Teatrul „Anton Pann” din Râmnicu-Vâlcea, **Decameronul**, unul dintre cele mai frumoase și mai tulburătoare spectacole realizate în ultimii ani de Silviu Purcărete.

De ce n-a îmbătrânit **Decameronul** vâlcean? De unde prospețimea și vigoarea lui, după trei ani de la premieră? Explicația stă, cred, înainte de toate, în țesătura solidă a spectacolului, țesătură în care se împletesc în chip rafinat, cu accente egal distribuite, o mare poftă de viață și o tot atât de mare spaimă de moarte. Un astfel de spectacol se află, parcă, pe axa fundamentală a lumii. Dualitatea existențială e prezentă în toate nervurile operei teatrale. Se moare și se iubește ca într-o joacă, iar jocurile au o gravitate aspră și solemnă ca în preajma morții. Am remarcat și aici, ca de altfel în toate spectacolele lui Silviu Purcărete, simțul măsurii, mai mult, **știința măsurii**, ceea ce proiectează lucrarea într-un soi de inginerie artistică, de data asta, mai mult poate decât oricând, într-o construcție deloc

rece, geometrizată, calculată, ci, dimpotrivă, caldă, umană, palpând de viață, plină de simboluri și detalii vii. Textul se aude clar, ca la premieră, regizorul și actorii știind că prin text trece o magistrală a comunicării și aici se află un suport al emoției. Alternanța semnalelor puternice, viguroase, de sorginte populară și a celor de subtilă poezie filosofică imprimă un ritm cu totul original acestei opere scenice care ocupă un loc aparte în creația lui Purcărete.

Foarte importantă, dacă nu chiar fundamentală în spectacol este prezența lui Ilie Gheorghe, un actor a cărui forță dramatică are aceeași intensitate cu a unui Victor Rebengiuc, Gheorghe Dinică sau Ștefan Iordache. Ilie Gheorghe izbucnește patetic sau glisează suav, el fiind și rezoner, și destin, și participant la aventura umană ce se desfășoară pe scenă. N-am simțit nici o umbră de blazare, de plictiseală, de rutină în jocul lui Ilie Gheorghe. Dimpotrivă, am observat un adaos de nuanțe, de finețe, de rafinament, fiindcă un mare profesionist, o dată cu învechirea spectacolului, nu **pierde**, ci **câștigă**, precum un vin bun. Mi-a făcut plăcere să constat că nici ceilalți interpreți, actori la teatrul din Râmnicu Vâlcea, nu au cedat în fața timpului și nu s-au lăsat, cum se zice, în scări.

În sfârșit, am avut încă o dată ocazia să trec în revistă câteva dintre leitmotivele lui Purcărete, care și ele te îmbie să-i revezi spectacolele, așa cum ai reciti unele cărți principale: transsexualismul (aici, personajul lui Ilie Gheorghe, în **Danaidele** personajul Cocăi Bloos sau în **Phaedra** personajul Corului), cercul sau hora ca idee a perfecțiunii geometrice, lada ca semn al adăpostului prenatal sau/și al rătăcirii, nestatorniciei, instabilității, nuiaua (bastonul) ca simbol falic etc. Consecvent semnelor teatrale care îl slujesc, Silviu Purcărete este consecvent și valorilor estetice pe care el le slujește.

DUMITRU SOLOMON

Încă o dată despre...

Imagine din Decameronul lui Silviu Purcărete (Teatrul „Anton Pann” din Râmnicu Vâlcea)

